REPORTAJUL ZILEI

Cum şi-a sărbătorit Ripensia victoria asupra Venusului...

O masă lungă cu jucători veseli şi trişti
Bindea a visat rezultatul iar Oprean l-a.. realizat. Chiroiu a pierdut din nou trenul

Aţi văzut matchul Ripensia—Venus ? N'a fost, ceeace se numeşte, un «*match mare*». A prezentat, la început, faze de football stilizat. Treptat însă, valoarea spectacolului a scăzut. Duritățile au luat locul fazelor interesante, iar tactica Ripensiei pentru a-şi păstra avantajul punctului marcat de Oprean, a anulat aproape complet frumuseţea partidei.

Matchul, Ripensia—Venus n'a fost, deci, ceeace se numeşte «*un match mare*».

A adus însă un rezultat mare, pe care ripensiştii l-au sărbătorit cu mare şi prelungit tărăboi.

Am fost Duminică seara să-i vedem pe ripensişti sărbătorindu-şi victoria asupra Venusului.

D. ing. Balaci ne-a uşurat sarcina, servindu-ne o invitaţie amabilă :

— Dacă veţi, veniţi să ne vedeţi la restaurant. Veţi putea sta de vorbă cu băeţii..».

Stomacul — osândit — aproape două zile, din cauza unei indigestii, să rabde de foame — ne-a convins să primim invitaţia. Iar două ore petrecute Duminică seara cu jucătorii ripensişti ne-au furnizat câteva aspecte cari se cer divulgate, pentru a preciza felul cum îşi sărbătoresc ripensiştii *victoriile mari*.

Aspect general

O primă precizare: pentru prima oară, Ripensia n'a părăsit Duminică Bucureştii, imediat după match.

Victoria asupra Venusului a adus jucătorilor ripensişti un supliment de primă: au rămas în Capitală Duminică noaptea şi au plecat la Timişoara, eri dimineaţă cu Simplonul.

Prelungirea aceasta de vacanţă se cerea sărbătorită. Cum ?... Foarte simplu. In primul rând, printr'o masă.

Festinul a avut loc la «*Restaurantul presii*», ales probabil în semn de omagiu pentru.. gazetari.

Aspect general: o masă lungă, pur tând povară de fripturi şi sticle, Râsete, discuţii tari şi cântece, Bucurie generală, cuprinsă în dialoguri pe cari comesenii le gratifică cu hohote amabile, de râs ;

In capul mesii, d. ing. Balaci. In celălalt capăt, antrenorul Pojar. La mijloc, Cotormani . Lângă maldărul principal de sticle, Chiroiu...

O jumătate de oră, a fost oarecum liniște: s'a mâncat. Apoi, au început fazele de atac împotriva sticlelor de vin.

In momentul când vinul a trecut la inevitabilul contra-atac, liniştea a fost complet învinsă.

Lângă Nagy — instaurat soprana mesii — Cotormani a simţit subite accese de bariton, enervând o masă vecină cu un refren nemţesc pe care l-a «ciripit» deaproape 50 de ori. Deasemeni în voce, Chiroiu şi Dobay au complectat quartetul vocal al trupei, împletind în... triluri foarte puţin melodioase, un fel de sârbă pe care — afon — Bindea a... jucat-o sprinten şi vesel.

Din când în când, o pauză. Se închină pentru Ripensia. Toasturile scurte şi respectate cu înghiţituri de vin care dispar uşor şi iute. Foarte iute..

Iar toasturi, iar vocea lui Cotormani, iar râsete şi iar toasturi...

BINDEA VISEAZĂ REZULTATELE

Cel mai vorbăreţ comesean e Bindea.

In, capul mesii, rapida aripă a Ripensiei a centrat... o baterie dublă, şi este pe cale să marcheze un nou goal în poarta... d-lui Balaci care suportă cheltuiala întregului match dela «Restaurantul Presei».

După regulamentara pauză impusă de nevoia de a i se schimba tacâmul, Binduţ ne-a luat în primire cu o declaraţie destul de interesantă :

— Eu am visat rezultatul.

— Adevărat?

— Da. Intotdeauna visez. Şi niciodată nu m'au mințit visurile. Am spus că vom câştiga cu 1—0 şi aşa a fost.

— De unde ai ştiut?

— Am visat că ne-a marcat Ploeşteanu un goal, şi-am anunţat cu precizie: vom câştiga noi, cu 1—0.

— Visezi des?

— Intotdeauna. Când am pierdut matchul cu Juventus, visasem că am câştigat la scor. Am spus şi atunci; vom pierde. Şi-aşa a fost..

— Dar visuri extra-sportive n'ai ?

Bindea se gândeşte.

— Ba da. Dacă vă interesează vi le spun şi pe acestea: de Paşti mă însor.

— Felicitări. Cu cine?

— Cu o avocată din Timişoara.

— Prin urmare, devii soţ.

— Şi proprietar.

— Proprietar?

— Exact: 3 camere, hall, bucătărie, bae.

— E gata, casa?..

— E în construcţie...

— Felicitări..

— Aştept cadoul de nuntă!.. a încercat Bindea o nouă incursiune diplomatică, şi s'a pitit după un vraf de sticle păzite atent de... Chiroiu...

COTORMANI E TRIST

Nu-l cunoaşteţi pe fachirul. L-aţi văzut pe teren. Aţi aplaudat formidabila sa tehnică şi-aţi râs adesea văzându i un vârf interminabil de gheaţă dela înălţimi neverosimile sau capul înălţat peste orice limită posibilă unui jucător normal.

In intimitate, Cotormani e altul: greoiu, timid şi modest. L-am auzit îngânând aproape patru ore acelaş refren înecat de cântec nem

ţesc, şi l-am privit surprins când a venit să ne explice tristeţea care-l frământă.

— Sunt supărat.

— Fiindcă aţi câştigat?...

— Nu. Fiindcă mi se pun în gură declaraţii pe cari nu le-am făcut. Un ziar din Capitală a publicat un interview cu mine în care pretinde că am spus că-l voiu face pe Humi simplu figurant.

— Şi ?

— Eu n'am spus niciodată aşa ceva.

— Şi ?

— Dece să publice, dacă n'am spus ?

— Tot nu înţeleg.

— Eu sunt jucător. Humi e tot jucător. Intre doi jucători, camarazi de sport, nu trebue să intervină ameninţări. Astăzi joacă unul bine., mâine celălalt. Figuranţi nu există..»

Ar fi trebuit să-l vedeţi pe «Fachir» făcând această declaraţie, pentru ca să-i cuprindeţi tâlcul. Pentru ca să vedeţi cât de trist era, fiindcă-i se pusese în sarcină o declaraţie lipsită de modestie şi de sportivitate..

Eu n'am spus niciodată aşa ceva!.., a mârâit Cotormani, şi-a prins din nou să cânte refrenul cântecului nemţesc pe care îl mormăise două ore în şir, spre enervarea mesei vecine....

Oprean n'a fost unul din cei mai buni ripensişti. Dimpotrivă. Dar a făcut lucrul cel mai important; a marcat goalul victoriei.

Vitejia aceasta nu i-a modificat aspectul. E tot tăcut şi timid. Mănâncă, bea puţin şi zâmbeşte fără obiecţie, amintindu-şi probabil isprava pe care o reuşise câteva ore mai de vreme.

— Il vezi?... ne informează d. ing. Balaci. La antrenament e teribil : unul din cei mai buni jucători ai noştri. In matchuri nu reuşeşte să apropie valoarea pe care o arată la antrenament. Va reuşi însă, în curând.

ANTRENORUL POJAR

Antrenorul Pojar a fost Duminică seara cel mai fericit om din cuprinsul sportului românesc: a izbutit să învingă Venusul. Mănâncă mult, bea mult (pentru prima oară de când conduce antrenamentul Ripensiei) şi ne explică cu accese de bucurie sgomotoasă:

— Am sperat această victorie, şi-am obţinut-o. Am afirmat că Venus nu poate fi învins de technicienii Ripensiei, şi-am dovedit că «oamenii noştri de luptă» sunt mai utili în campionat, decât «artiştii». In campionat se luptă. Am utilizat oameni de luptă, inferiori unui Schwartz sau unui Ciolac, şi-am câştigat...

— I-aţi pregătit special?

— Da. Am insistat mai ales asupra condiţiunii fizice. Şi, fiindcă nu cunoşteam valoarea gazonului dela Venus, am antrenat echipa... într'un islaz. In felul acesta am pregătit-o pentru orice fel de teren cu iarbă...

CHIROIU E.. COROIU

Chiroiu are la Ripensia un nume special şi-o faimă pe care nu şi-o desminte prea des.

In loc de Chiroiu i se spune... Coroiu. Şi i se recunoaşte o antipatie veche şi constantă pentru sifon.. Duminică seara, Chiroiu a făcut din nou dovada că are o faimă justificată.

La ora 12, masa a luat sfârşit.

D. ing. Balaci a dat semnalul, ridicându-se. Jucătorii l-au imitat, deferenţi. Antrenorul Pojar a trecut să preia comanda, care n'a întârzia să vină :

— Până la ora 2 noaptea, liber. La ora 2, toată lumea la hotel. Plecarea, mâine dimineaţă, la ora 9 şi 50..

Ripensiştii au plecat, astfel, eri dimineaţă. In corpore, veseli şi zgomotoşi..

Un singur jucător nu s'a prezentat la hotel la ora 2 noaptea, şi a pierdut eri dimineaţă trenul: Chiroiu.

— Mai rămăseră probabil câteva sticle pline!.. ne-a explicat Bindea, râzând, la plecarea trenului....

G. Fg.

HUMOR

culisele

Despre soarta vitregă a arbitrilor, am scris în nenumărate rânduri, arătând că suspiciunile împotriva lor s'au generalizat într'atâta, încât chiar atunci când conştiinţa lor e imaculată, nu sunt cruţaţi de aceste bănueli.

*

Povestea noastră este strict autentică. Deaceea, ca să nu zgândărim anumite susceptibilităţi, îi vom boteza pe cei doi eroi ai acestei povestiri, cu două nume de circumstanţă. Să le spunem, de pildă Ionel şi Costică.

Aşadar, Ionel şi Costică — prieteni buni şi vechi — se întâlnesc într'o bună zi. Nu ştiu unde. Probabil însă că la vreo bodegă, la ora aperitivului.

Din vorbă'n vorbă, din spriţ în spriţ, discuţia a alunecat la capitolul zilei: footballul.

Ionel deschide focul.

— Ei, ce spui de matchul de Duminecă?

(Ca să nu facem din acest mister, secretul lui Polichinelle, vom boteza şi cele două echipe, cu X şi Y).

— Ce să spun, câştigă Y, detaşat.

— Eu totuşi nu cred, replică Ionel. Eu văd mai multă şansă lui X.

In realitate, echipa Y era cu mult mai bună. Performanţele, forma echipei, terenul, însfârşit toate circumstanţele desemnau echipa Y ca un învingător sigur.

Costică însă, pasionat spectator sportiv, nu se dă bătut.

— Câştigă sigur echipa Y. Dacă susţii contrariul, înseamnă că n'ai habar de football.

— Uite ce este. Faci pariu pe o mie de lei? — propune Ionel.

— S'a făcut.

Intr'adevăr pariul se încheiase.

Costică făcuse o bună afacere. Echipa Y era favorita matchului. Aproape că nu i se mai punea în discuţie victoria.

Deaceea, când a întâlnit a doua zi un alt prieten, i-a spus vesel:

— Ştii că am făcut un pariu excelent în vederea matchului de Duminecă. Am pariat pe o mie de lei.

— Pe cine ai pariat?

— Pe echipa Y.

— Bravo ,ai câştigat. Dar, cu cine ai făcut pariul?

— Cu Ionel.

— Cu Ionel? Aoleu, nenorocitule, Ai pierdut la sigur.

— Dar parcă altea adineaori spuneai că am câştigat?!

— Cum o să mai câştigi, când Ionel e... arbitrul matchului?

*

Duminecă s'a jucat matchul şi contrar tuturor pronosticurilor, echipa X a ieşit învingătoare.

In privinţa arbitrajului însă, nici învinşii nu au avut nimic de obiectat. Ionel, deşi pariase pe o mie de lei, şi-a făcut datoria conştiincios.

Echipa X a jucat însă în Dumineca aceea ca niciodată. Şi tot în Dumineca aia, Costică a jurat solemn că nu va mai vorbi cu Ionel niciodată....

Bieţii arbitri!

Astyanax

Natație...

— Ionele, fii cuminte !...

caleidoscop

Publicându-şi amintirile, un sportiv englez aminteşte anumite matchuri de box organizate la Amsterdam cu 12 ani înainte. Aproape toate aceste matchuri erau arbitrate de o manieră aproape inimaginabilă. Era curent ca un boxeur care-şi domina de departe adversarul, să fie declarat învins.

S'a avut explicaţia acestor verdicte în răspunsul pe care l-au dat judecătorii.

Toţi erau aleşi la întâmplare, fără să aibe habar de box. Unul dintre ei mărturisea că era pentru prima oară că asista la un match de box.

Acum, se spune, olandezii organizează cu mai multă scrupulozitate...

Dacă echipa Californiei câştigă îmi iau angajamentul să-mi mănânc pălăria, — a declarat un spectator al finalei campionatului de rugby american dintre universităţile din Alabama şi California.

Or, California a câştigat cu 13-0.

Spectatorul, d. Williams Hendrinks, un cunoscut organizator, a fost om de cuvânt.

Şi-a pus pălăria de paie într'o tigaie, a spart câteva ouă şi a făcut-o jumări, inspirându-se dintr'o faimoasă reţetă culinară a bucătăriei italiene.

Când a gustat prima îmbucătură o-brazul lui, contractat, s'a luminat. Mâncarea era... delicioasă.

E adevărat că numai în America şi americanii pot decreta delicioasă o pălăria de paie la capac...

Cu prilejul tragerii la sorţi a matchurilor pentru «Cupa mondială», un ziarist străin, apropiindu-se de d. Jules Rimet, i-a cerut un pronostic asupra viitorului match Polonia-Jugoslavia.

Se ştie că în tur, la Varşovia, Jugoslavia a câştigat cu 4-0.

D. Jules Rimet s'a recuzat şi a îndreptat pe ziarist să intervieweze în această importantă problemă pe nepoţelul său, Yves, care efectuase tragerea la sorţi.

Copilul, căutşi de puţin intimidat, a răspuns întrebării ce i s'a pus :

— Habar n'am!...

A păstrat, cu alte cuvinte, imparţialitatea unchiului său. Dar într'o formă mai concretă...

Gabrielle d'Annunzio nu a fost numai un mare scriitor ci şi un mare amic al tuturor sporturilor.

Se pasiona pentru sportul vâslelor şi nu neglija niciodată să felicite pe învingătorii marilor întreceri.

In scrierile sale a ctat nume de sportivi consacraţi, ca boxeurul Sam Mac vea, jocheul O'Neil, atletul Shrubb, înotătorul Webb, patinatorul Koning, ciclistul Petit Breton, etc.

Veşti aviatice din toată lumea

România

In conferinţa experţilor aeronautici din cadrul reuniunei Consiliului economic al Micii Înţelegeri, s'a hotărît organizarea unui concurs anual aeronautic la care vor participa aviaţiile celor trei ţări.

Concursul va fi organizat de unul din aerocluburile respective iar pentru concursul din acest an, înscrierile vor trebui să se facă până cel mai târziu la 20 August.

*

Competiţiunea aeronautică de turism, pentru Cupa Mircea Cantacuzino pe anul acesta va fi organizată la 25 Mai.

In prezent se stabilesc condiţiunile şi regulamentul acestei manifestaţiuni anuale.

Franţa

La 27 Martie curent, se inaugurează un serviciu aerian rapid de către societatea Air France, care va lega Parisul de Africa de Vest în 20 ore.

Acest serviciu va avea loc de două ori pe săptămână, plecarea dela Paris la 5.30 dimineaţa şi sosirea la Dakar la 1.40 ziua următoare.

In acest fel călătoria de 2365 mille va fi străbătută în 20 ore, întrebuinţându-se avioanele Devoitin 338, cu opt locuri de dormit. Până în momentul de faţă n'a existat decât un serviciu săptămânal între Toulouse şi Dakar.

Polonia

Liga poloneză de apărare antiaeriană organizează între 29 Mai şi 30 Iunie 1938 un Salo naeronautic naţional la Lwow. Va fi al patrulea salon aeronautic care se anunţă în acest an, ţinând socoteală de salonul dela Paris (18 Noembrie, 4 Decembrie), Helsingfors 14-22 Mai şi Belgrad 28 Mai — 13 Iunie.

foiletonul nostru

Ski-uri frânte

XII

de EMIL IENCEK

Dar «căderile» sale, atingerile cu pământul, după ce sfârşea o cursă aeriană, o săritură. Adevărate aterizări. Venea de undeva din aer, atingea neaua uşor, ca o mângâere, patina ca beghia unui avion, isca un nour alb, urmându-şi cursa proectată, cu uşoare mişcări de braţe având silueta grea a unui albatros obosit, bătând din aripi spre amurg, cercând să părăsească lacul.

După masă Voinescu s'a scuzat pentru câteva clipe. «Trebue să-mi văd corespondenţa. vă rog să mă iertaţi», li se adresă el cercetând scrisorile sosite de dimineaţă. Mira şi Florin au discutat de circumstanţă diferite chestiuni cercând să se înţeleagă mai mult din priviri. Florin arunca spre ea priviri disperate, care par'că voiau s'o întrebe ce este toată această întâmplare care nici nu-i venea să creadă că s'ar fi petrecând în realitate.

— «Dar cât este ceasul?» — se interesă subit, Voinescu. La 5 şi jumătate am o convorbire telefonică cu Bucureştiul, la hotelul «Diadema».

— E abea 3, —îl informă Mira.

— Bine, eu mai stau puţin şi cobor în oraş. Tu ce faci Mira? Cobori şi tu?

— Nu, nu mai rămân mult. Aş pleca odată cu tine. Poţi să spui jos că apartamentul e liber. Vreau însă să trec puţin pe la Ştefăneştii şi-au făcut vilă aici în Poiană şi încă nu i-am vizitat până acum. Viu şi eu în oraş pe la 6 — 6 jumătate.

— Bine dragă, eu plec cât de curând zise el începând să se îmbrace.

— Mie vă rog să-mi daţi voe să mă retrag vorbi Florin. Trebue să trec pe la cabană. Este o mică festivitate şi am de vorbit ceva cu Rectorul.

— Domnule Bădescu, treburile în primul rând... Şi nu uita la vară să treci pe la mine.

— Vă mulţumesc, domnule Ministru.

A sărutat apoi mâna doamnei şi a eşit. Când a ajuns afară, în frig, parcă se afla în altă lume. A aspirat adânc aerul tare. Avea nevoe de aer. De cât mai mult aer. Cele petrecute în ultimele ore îl sufocau pur şi simplu. Nu putea desprinde nimic precis din haosul care era în capul lui. Simţea însă o puternică nevoe de aer. L'ar fi înghiţit parcă.. Mergea prin zăpadă, fără să ţină seamă de poteci, fără să observe pe cineva, ca năuc, cu gura deschisă şi barbia înainte ca şi când ar fi fugit după aer. Ca şi când Poiana n'ar fi avut destul.

In seară se aude în răstimpuri la colţuri de străzi, un zângănit. O uşă se deschide, o dâră de lumină sparge bezna, lăsând să năvălească afară tumult de vci şi fum; cârciumile. Au în ele ceva foarte aparte. O notă a lor, specifică şi locală. Cu o intrare îngustă, neobservată aproape, o firmă de dimensiuni reduse, o tablă indicatoare, o altă de tutun sau aşa ceva, iar înăuntru simplu şi masiv, pe un fond sobru maron, câteva mese şi scaune şi miros de ţuică fiartă. Iarna sportivii consumă vârtos zeama de prune încălzită cu zahăr şi condimentată cu piper sau scorţişoară.

In încăpere, figuri roşcovane, blonde sau de altă nuanţă, cu pantaloni de sport, bocanci, şepci sau bascuri ,consumă într'un cor gălăgios. In Scheiu, iarna, aproape că nu umblă nimeni îmbrăcat «nemţeşte». E atâta sport în toate încât ţi se pare că oamenii de acolo nu fac nimic altceva decât sport. Şi răspândesc atâta viaţă prin obrajii lor roşii şi plini de sănătate încât tu individ din metropola bucureşteană îmbâcsită, cu fum şi sgomot, strivit de blocchausuri, te simţi stingher şi umil.

Intr'o astfel de cărciumă, ascunsă undeva într'o stradă din mahalaua aceasta întortochiată, Mira şi Florin discută aprins. Au venit de sus din Poiană, — unde o aşteptase el în apropiere de «Hohenheim». S'au dosit în cârciumioara asta ca să fie mai singuri şi mai siguri.

Salvatorul meu drag,

Sunt de multe ori în viaţă lucruri pe care trebue să le faci împotriva voinţii tale. Te rog s'o înţelegi şi s'o erţi pe skioara impru dentă, — salvată de tine, — care nu va veni să te vadă, sburând deasupra brazilor şi alunecând nălucă pe albul zăpezii. Şi nu te va mai vedea nici odată. E mai bine aşa. Iart'o pe Mira, caută s'o uiţi şi mai ales s'o înţelegi pe aceea pentru care ai însemnat mult, şi care te-a iubit.

Mira

Când a primit scrisoarea Florin era la cabană. Se odihnea Făcuse ultimul antrenament şi se întinsese pe pat, cu mâinile sub cap, într'o dulce reverie.

Rândurile primite însă l'au sguduit profund. I s'a părut că e o farsă, o glumă. Buna dispoziţie i-a sucombat subit sub lovitura primită. A recitit de zeci de ori rândurile scrise pitigâiat şi nu se putea împăca cu gândul că Mira, de care se despărţise cu câteva zile înainte, era în stare să-i scrie astfel.

Nu, nu, Mira nu este în stare să-mi scrie aşa. Nu se poate, — îşi repeta Florin de zece, de o sută, de o mie de ori. Schimbarea asta bruscă în atitudinea Mirei n'o putea admite. Se despărţiseră doar în condiţiuni bune, admirabile. El plecase în munţi şi ea urma să sosească în ajunul concursurilor Micii Înţelegeri. Doar aşa se înţeleseră.

Continuare în No. de mâine